

**ŚLĄSKI WOJEWÓDZKI INSPEKTOR
NADZORU BUDOWLANEGO**

40-015 Katowice, ul. Francuska 8

Telefon: 32 209 78 72

WO-7146/Rybnik z/01/09

Katowice, dnia 24 sierpnia 2010 r.

W dalszej korespondencji proszę
powołać się na znak sprawy.

DECYZJA

Na podstawie art. 157 § 3 i art. 158 § 1 w związku z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r., - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. nr 98 poz. 1071, z późn. zm.), po rozpoznaniu wniosku Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Rybniku z dnia 25.03.2009r., znak: NB-7146/92/2007 o stwierdzenie z urzędu nieważności decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Rybniku nr 49/07 z dnia 04.04.2007 o pozwoleniu na użytkowanie stacji bazowej telefonii komórkowej BT-24558 w Palowicach przy ul. Wiejskiej na działce nr 166/34

stwierdzam nieważność

decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Rybniku nr 49/07 z dnia 04.04.2007r. o pozwoleniu na użytkowanie stacji bazowej telefonii komórkowej BT-24558 w Palowicach przy ul. Wiejskiej na działce nr 166/34.

UZASADNIENIE

Starosta Rybnicki w dniu 12.04.2006r. wydał decyzję znak: ABI-7351/238/2005/06 o zatwierdzeniu projektu budowlanego i udzieleniu pozwolenia na budowę stacji bazowej BT-24558-Palowice, na działce nr 166/34 w Palowicach przy ul. Wiejskiej, o co wnosił Inwestor-„POLKOMTEL” SA. Następnie Wojewoda Śląski decyzją z dnia 05.06.2006r., znak: RR-AB.III/RN/7111/276/05/06 umorzył postępowanie odwoławcze z powodu wniesienia odwołania przez podmiot, któremu nie przysługiwał przymiot strony, jednakże Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego decyzją z dnia 31.08.2006r., znak: DOR/ORZ/7201/1543/06 stwierdził nieważność decyzji Wojewody Śląskiego z dnia 05.06.2006r., a następnie po ponownym rozpatrzeniu decyzją DOA/ORZ/720/DOR-1543-1/06 z dnia 12.10.2006r. utrzymał w mocy własną decyzję z dnia 31.08.2006r. W wyniku powyższego Wojewoda Śląski decyzją z dnia 20.02.2007r., znak: RR-AB.III/RN/7111/276/05/06 orzekł o uchyleniu w całości decyzji Starosty Rybnickiego z dnia 12.04.2007r. o zatwierdzeniu projektu budowlanego i udzieleniu pozwolenia na budowę oraz umorzył postępowanie w przedmiocie udzielenia pozwolenia na budowę.

W dniu 04.04.2007r. PINB Powiatu Rybnickiego wydał decyzję nr 49/07, znak: NB-7146/92/2007, którą udzielił „POLKOMTEL” SA z siedzibą w Warszawie pozwolenia na użytkowanie stacji bazowej telefonii komórkowej BT-24558 w Palowicach przy ul. Wiejskiej na działce nr 166/43. W momencie wydawania w/w decyzji wyeliminowano z obrotu prawnego decyzję Starosty Rybnickiego z dnia 12.04.2006r. o pozwoleniu na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej BT-24558, a PINB znał treść i fakt istnienia decyzji Wojewody Śląskiego z dnia 20.02.2007r. uchylającej decyzję Starosty Rybnickiego i umarzającą postępowanie w sprawie udzielenia pozwolenia na budowę, co wynika z treści uzasadnienia decyzji PINB 49/07.

W związku z wnioskiem z dnia 08.03.2009r. Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do życia” o wszczęcie z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie doprowadzenia stacji bazowej BT-24558 Palowice do stanu zgodnego z prawem na podstawie art. 51 w zw. z art. 50 ustawy z dnia 07 lipca 1994r., - Prawo budowlane (tekst jednolity, Dz. U. 2006r., nr 156, 1118, z późn. zm.) PINB w Rybniku w dniu 25.03.2009r. zwrócił się do ŚWINB z wnioskiem o stwierdzenie z urzędu nieważności własnej decyzji z dnia 04.04.2007r., znak: NB-7146/92/2007 o pozwoleniu na użytkowanie stacji bazowej telefonii komórkowej BT-24558 w Palowicach przy ul. Wiejskiej na działce nr ewid. 166/34.

Po zapoznaniu się z wnioskiem, organ tutejszy zważył, co następuje:

Postępowanie nieważnościowe nie jest kolejną instancją zwykłego postępowania tylko postępowaniem nadzwyczajnym. Jest ono instytucją procesową stwarzającą możliwość wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji ostatecznej dotkniętej określonymi brakami i jako takie stanowi wyjątek od zasady trwałości decyzji administracyjnych, wyrażonej w art. 16 KPA. W związku z powyższym stwierdzenie nieważności decyzji może nastąpić wyłącznie w przypadkach przewidzianych w art. 156 § 1 KPA, zawierającego enumeratywne wyliczenie podstaw stwierdzenia nieważności.

Art. 156 § 1 pkt 2 KPA daje możliwość stwierdzenia nieważności decyzji wydanej: „z rażącym naruszeniem prawa”. Rażące naruszenie prawa należy przy tym oddzielić od „zwykłego”, tj. niekwalifikowanego naruszenia prawa, które nie powoduje nieważności decyzji. Pod pojęciem rażącego naruszenia prawa rozumie się naruszenie konkretnego przepisu prawnego, którego treść da się ustalić w bezpośrednim rozumieniu bez żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Za rażące naruszenie prawa uważa się także istotne naruszenie przez organ administracji publicznej ram swobodnej oceny konsekwencji, jakie mogą zostać orzeczone, przyznanej temu organowi przez ustawodawcę.

W przedmiotowej sprawie niezbędne jest zbadanie, czy w wyniku pominięcia postępowania naprawczego doszło do rażącego naruszenia prawa. Nie każde bowiem naruszenie prawa nosi cechę „rażącego”, zaś ustawodawca wprowadzając do KPA pojęcie rażącego naruszenia prawa dzieli przypadki naruszenia prawa na „rażące” oraz pozostałe. Odwołując się do intuicji językowych należy stwierdzić, że słowo rażące oznacza coś „oczywistego”, „szczególnie widocznego”, „rzucającego się w oczy” a także „ewidentnego”. Kierując się zasadą wykładni zakładającą racjonalność ustawodawcy,

należy przyjąć, iż naruszenia prawa nie będące rażącymi wywołują skutki mniej doniosłe, co na gruncie niniejszego postępowania przejawiałoby się tym, że nie będą one podstawą stwierdzenia nieważności decyzji PINB Rybnik nr 49/07. O kwalifikacji naruszenia prawa w stopniu rażącym wypowiedział się NSA w Warszawie wyrokiem z dnia 22.10.1999r. IV SA 1705/95, cyt. *„Przez rażące naruszenie prawa, w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kpa, należy rozumieć oczywistą sprzeczność z przepisem prawa nie do pogodzenia z założeniami działania organu praworządnego państwa, z zasadą demokratycznego państwa prawnego, wymaganiami praworządności. Stwierdzone wady muszą być o szczególnym ciężarze gatunkowym i muszą mieć charakter rażący w sensie obiektywnym a nie subiektywnym.”*

Ponieważ zwrot „rażące naruszenie prawa” ma charakter klauzuli generalnej, a więc celowo został przez ustawodawcę niedookreślony, tak aby jego treść dostosowywać do konkretnych, życiowych przypadków, niezbędnym jest odwołanie się do orzecznictwa jako przeglądu sytuacji, w których klauzula ta została wypełniona konkretną zawartością. I tak, zdaniem WSA w Warszawie (wyrok z dnia 25.11.20-5r., sygn. VII SA/Wa 513/05), cyt. *„Ani oczywistość naruszenia przepisu, ani jego charakter nie są wystarczające do uznania, że miało miejsce rażące naruszenie prawa. Obok oczywistego naruszenia prawa i charakteru przepisu, który został naruszony, jako kryterium rażącego naruszenia prawa winny być traktowane społeczno-gospodarcze skutki wywołane wadliwą decyzją. O rażącym naruszeniu prawa można mówić jedynie wówczas, gdy stwierdzone naruszenie, przy uwzględnieniu okoliczności danej sprawy, ma znacznie większą wagę, aniżeli stabilność ostatecznej decyzji administracyjnej.”* Zatem, jak wskazał WSA Warszawa, należy rozważyć naruszenie prawa w kolizji z zasadą trwałości decyzji ostatecznych, co znajduje dalsze potwierdzenie w wyroku NSA z dnia 13.06.2007r., sygn. II OSK 996/06, cyt. *„Przy ustaleniu cech rażącego naruszenia prawa należy uwzględnić obowiązującą zasadę ogólną trwałości decyzji administracyjnej oraz istotę zastosowania sankcji nieważności decyzji administracyjnej, której zastosowanie powoduje pozbawienie mocy prawnej decyzji ze skutkiem ex tunc. Nie każde zatem naruszenie przepisów prawa jest naruszeniem rażącym. Rażące naruszenie prawa to naruszenie normy prawnej, nie budzącej wątpliwości interpretacyjnych. W przypadku zatem gdy norma prawna wymaga wykładni, a wynik tej wykładni może być różny, przyjęcie określonej wykładni nie może zostać zakwalifikowane do rażącego naruszenia prawa.”*

Do użytkowania obiektu budowlanego, na którego wzniesienie potrzebne było pozwolenie na budowę można przystąpić po zawiadomieniu właściwego organu o zakończeniu budowy. Jednakże w szczególnego rodzaju przypadkach, które ustawodawca zawarł w art. 55 Pr. bud. formalnym zakończeniem procesu budowlanego jest uzyskanie przez inwestora ostatecznej decyzji o pozwoleniu na użytkowanie obiektu budowlanego.

W myśl art. 55 Pr. bud. inwestor może przystąpić do użytkowania obiektu budowlanego po uzyskaniu ostatecznej decyzji o pozwoleniu na użytkowanie, jeżeli na wzniesienie obiektu budowlanego wymagane było pozwolenia na budowę, a obiekt zaliczony został do kategorii V, IX-XVIII, XX, XXII, XXIV, XXVII-XXX, o których mowa w załączniku do Pr. bud., bądź gdy zachodzą okoliczności o których mowa w art. 49 ust. 5 lub 51 ust. 4 Pr. bud. lub też przystąpienie do użytkowania obiektu ma nastąpić przed wykonaniem wszystkich robót. W przedmiotowym przypadku stacja bazowa telefonii komórkowej BT-24558 zbudowanej na działce nr 166/34 przy ul. Wiejskiej w Palowicach została zaliczona

do kategorii XXIX-wolno stojące kominy i maszty, a jej wybudowanie wiązało się z koniecznością uzyskania przez inwestora Spółkę Akcyjną „POLKOMTEL” pozwolenia na budowę.

Proces budowlany musi zakończyć się weryfikacją prawidłowości realizacji obiektów budowlanych. Formalnym zakończeniem procesu budowlanego jest uzyskanie decyzji o pozwoleniu na użytkowanie, bądź dokonanie zawiadomienia o zakończeniu budowy. Ponieważ postępowanie o udzielenie pozwolenia na użytkowanie ma za zadanie badać zgodność wykonania obiektu budowlanego z zatwierdzonym projektem budowlanym, wypadnięcie z obiegu prawnego decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego i wydaniu pozwolenia na budowę, skutkuje niemożnością porównania wykonania z tymże projektem.

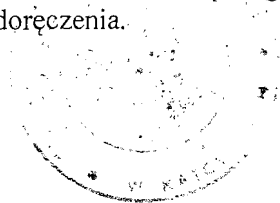
Wydanie decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego i pozwoleniu na budowę nie pozwala traktować Inwestora jako sprawcy samowoli budowlanej określonej, w trybie art. 48 Pr. bud., jednakże nie można też zakończyć procesu budowlanego w sposób planowy, a więc na podstawie art. 59 Pr. bud. Reasumując, sytuacja taka musi skutkować prowadzeniem postępowania naprawczego w trybie art. 50-51 Pr. bud. Art. 50 ust. 1 pkt 1 Pr. bud. stanowi, że w przypadkach innych niż określone w art. 48 i 49b Pr. bud. właściwy organ, którym jest na podstawie art. 83 ust. 1 Pr. bud. powiatowy inspektor nadzoru budowlanego wstrzymuje prowadzenie robót budowlanych wykonywanych bez wymaganego pozwolenia albo zgłoszenia. Na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 1 Pr. bud., właściwy organ, w drodze decyzji nakazuje zaniechanie dalszych robót budowlanych bądź rozbiórkę obiektu budowlanego lub jego części, albo na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 2 Pr. bud. nakłada obowiązek wykonania określonych czynności lub robót budowlanych w celu doprowadzenia wykonywanych robót budowlanych do stanu zgodnego z prawem, określając termin ich wykonania.

Mając na uwadze powyższe skonstatować należy, iż wydanie decyzji o pozwoleniu na użytkowanie obiektu budowlanego na podstawie art. 59 Pr. bud. podczas, gdy należało zastosować przepisy postępowania naprawczego z art. 50-51 Pr. bud. stanowi istotne naruszenie prawa, co stanowi jedną z podstaw stwierdzenia nieważności, konkretnie wymienioną w art. 156 § 1 pkt 2 KPA – wydanie decyzji bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Działanie takie uniemożliwiło kontrolę prawidłowości wykonania obiektu budowlanego.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

Pouczenie:

Od niniejszej decyzji przysługuje stronom prawo wniesienia odwołania do Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego za pośrednictwem Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w terminie 14 dni od daty jej doręczenia.

Znak: 123456789
Znak: 123456789
Znak: 123456789
Znak: 123456789
Znak: 123456789